

ВСГО «Асоціація
ветеранів спорту України»
www.avsu.org.ua

№ 6-9 (26) червень-вересень, 2015

СПОРТ ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНИ

12 вересня — День фізкультурника!

Стор. 2

БАСКЕТБОЛ:

**Представники
України —
чемпіони
Європи, світу і...
Словаччини**

Стор. 5-7

АКТУАЛЬНА ТЕМА

День фізкультурника — свято пролетарське

Свято здорового способу життя — День фізкультурника, бере свій початок з незабутніх 80-х років. Напередодні його офіційного виникнення в СРСР були проведені історичні Олімпійські ігри — перші в соціалістичній країні. Можливо саме цей факт надихнув радянських керівників, і 1-го жовтня 1980-го року вийшов Указ Президії Верховної Ради СРСР за № 3018-X. В Указі святкуванню Дня фізкультурника встановлювався щорічний характер, підкреслювалося особливе позитивне значення цього своєрідного пам'ятного дня. Надалі це було підтверджено в редакції Указу Верховної Ради Радянського Союзу «Про внесення змін до законодавства СРСР про святкові і пам'ятні дні» від 1 листопада 1988 року № 9724-XI. Святкування Дня фізкультурника було встановлено в другу суботу серпня.

В незалежній Україні, відповідно до Указу Президента № 340/94 від 29 червня 1994 року, День фізкультурника щорічно відзначається у другу суботу вересня...

«У здоровому тілі — здоровий дух!»

Нині поняття «фізкультура» або «фізкультурник» для пересічного обивателя асоціюється із виконанням звичайних рухливих вправ. Але на зорі радянської влади їм надавалося неабияке значення. Кожний свідомий громадянин держави, яка будувала нове життя, за покликанням совісті прагнув стати членом клубу, гуртка, товариства, спілки чи іншого фізкультурно-спортивного об'єднання.

На відміну від тих, які відвідували нечисленні платні стрілецькі, борцівські, важкоатлетичні, велосипедні, водно-моторні, футбольні або інші секції спортивних клубів дореволюційного часу, ці тисячі людей під керівництвом громадських інструкторів були справжніми аматорами. І попри це, «завдяки турботі партії та уряду», дістали можливість регулярно займатися улюбленими видами спорту на виробництві, за місцем проживання, під час відпочинку на природі, загартовуючи свої м'язи та волю у прагненні стати схожими на легендарних атлетів.

Саме тоді поширилось гасло римського поета-сатирика Децима Юнія Ювенала: «У здоровому тілі — здоровий дух!». Воно своєчасно і вдало впало на збурений революційними емоціями ґрунт. Уже 1919 року на річницю святкування Жовтневої революції в Москві на параді, який відбувся на Красній площі, за колонами військових уперше рушили увітчані прапорами й транспарантами фізкультурники та загони Всевобучу. З тої пори це стало традицією.

До 1931 року паради фізкультурників відбувалися стихійно. Потім їм надали статус громадянства. Москва, Ленінград та Київ побачили їх першими. Треба зазначити, що із усіх сфер нашого життя фізкультура і спорт чи не єдині крім, звичайно, війська, дістали можливість крокувати самостійно. Перед їхнім проходом навіть робили паузу. У всіх без винятку малих і великих містах та селах, перед затвердженням плану руху колон, керівники партії уважно придивлялись, чи не забули тут про фізкультурників.

У захваті від переповнених емоцій святкового народу, на демонстрації параді 1935 року Йосифа Сталіна проголосили спочатку «кращим другом піонерів», яких випустили першими, а потім і «кращим другом фізкультурників». Про що покvapилась оголосити преса. Але оскільки в один рік не годилося ставати «другом» двічі, офіційне вшановування відклали на потім.

Обов'язкові 100 грамів

З 1936 року у Москві був започаткований щорічний Всесоюзний парад фізкультурників, хоча офіційно цей день конституційно затверджений на три роки пізніше. До столиці СРСР відправ-

лялися делегації союзних республік, до яких включали, крім героїв всесоюзних змагань, найкремезніших юнаків і дівчат. За свідченням ветеранів, українці займалися переважно стройовою підготовкою. Студентам Харківського інституту та Київського технікуму фізкультури дозволяли не ходити на лекції, лише би більше накачували м'язи, засмагали на річках або на спортивних майданчиках.

Особливо раділи цьому новому державному святу військові. У кожне їм, рішенням Наркомату оборони, наливали по 100 грамів горілки. Невиконання цього наказу суворо каралося. Урочистості щороку додавалися, дозволене пияцтво у війську доходило до неконтрольованих меж. Приклад у цьому, насамперед, подавали керівники підрозділів, які пили кавартами з приводу і без.

Інтелігент — не фізкультурник!

Наймасовіший парад фізкультурників відбувся 12 серпня 1945 року у Москві. Присвячувався він Дню Перемоги і тривав 4 години 20 хвилин. Збереглася фотографія його української делегації. Проте, як запевняють дослідники, найгучніше спортивне видовище відбулося

далекого 1928 року під час Першої Всесоюзної Спартакіади у Москві.

Ізольований від світу Радянський Союз, за присутності представників робітничого спорту 17 країн світу, проводив цей захід широко і з величезною помпезністю. Присвячувалася Спартакіада прийняттю першого П'ятирічного плану та 10-м

роковинам організації пролетарського фізкультурного руху в країні. Українська делегація нараховувала до 400 осіб. При напливі лідерів комуністичного світового руху відбувся приурочений до Спартакіади VI Конгрес Комінтерну, де Сталін висунув гасло посилювати класову боротьбу на усіх фронтах.

Фізкультура була названа пролетарською, слово «спорт» вживалося вкрай рідко. При цьому до секцій перших спортивних товариств члени інтелігентних родин не приймалися. Зокрема, в Одесі права тренувати був позбавлений громадський інструктор, вчитель географії Віктор Сиденко. А у Києві двері до баскетбольної секції пролетарського фізкультурного товариства «Динамо», заснованого 1925 року, були закриті перед Галиною Закржевською (Факторвою), донькою завідувачого поштовим відділенням. Така картина тривала доти, поки великий пролетарський письменник Максим Горький не став на захист іншої дівчини, доньки капітана річкового флоту. Зрештою обидві, до речі, стали членами збірних команд, заслуженими майстрами спорту СРСР.

Та все одно радянські представники не вступали у міжнародні федерації з видів спорту і навіть до Міжнародного олімпійського комітету, бо там засідали

«барони» й «маркізи». Слова «спортсмени», «чемпіони» і похідні від них заборонялись. Натомість, увійшли в ужиток першості і Спартакіади. Останнє пішло від ватажка рабів Давнього Рима - легендарного Спартака. Рух революціонерів-спартаківців, як відомо, очолювали Роза Люксембург і Карл Лібкнехт. Їхні імена в Радянському Союзі наліплювали чи не на кожну площу, вулицю, фабрику, завод. Тож, не довго думаючи, 1935 року заснували Всесоюзне спортивно-фізкультурне товариство «Спартак».

Довели справу до абсурду

Останній Всесоюзний парад фізкультурників відбувся 1954 року. Це було викликано помстою вождю світового пролетаріату. Проте, скажемо відверто, фізкультурний рух у країні саме тоді набув нечуваних розмірів. Секції з видів спорту існували чи не на кожному заводі й фабриці, шахті, науково-дослідному інституті. Зводилися спортивні об'єкти, впроваджувалася виробнича гімнастика, кипіла робота за місцем проживання та на базах відпочинку. Значні кошти у справу фізичного виховання вкладали профспілки. В Україні, за даними професора М.М.Баки, 700 підприємств випускали товари спортивного призначення, і майже в кожній родині були м'ячі, спортивні прилади та одяг.

Та гонитва за олімпійськими нагородами і соціалістичне змагання(!) на кращу постановку фізкультурної роботи між підприємствами, організаціями, районами, містами, областями, республіками і спортивними товариствами довели справу до абсурду. Досягаючи «вправної» цифри, керівники запитували чиновників-статистиків рангом нижче: «Хто вважається фізкультурником?» І правильно відповідали: «Той, хто регулярно займається фізичною культурою і спортом». А чи може одна людина займатися різними видами спорту? І на це питання казали: «Так». Саме тому звіт колективу фізкультури певної швейної фабрики, який бився за прапор у соціалістичному змаганні, виглядав приблизно так: кількість працюючих — 200, кількість тих, хто займається фізичною культурою і спортом — 300. Абсурд? Немає сумніву. Але ж такі звіти приймалися і нагороди кращим вручалися!

Спортивні майданчики були скрізь

Відповідально стверджую, що в Україні рівень фізкультурно-оздоровчої роботи завжди був на голову вище інших союзних республік. Наш рівень розвитку виробничої гімнастики став широко відомий. По досвід до нас приїжджали з усього цивілізованого світу. Заборонялося зводити житлові комплекси без спортивних та дитячих майданчиків. Жодна оздоровча база не приймалася, якщо там не було спортивних об'єктів. Було не злічити водних баз на берегах річок і озер...

В Україні нинішнього року День фізкультурника припадає на 12 вересня. Думається, цього дня не станеться, щоби хтось назвав керівників держави «батьками фізкультури і спорту»...

Анатолій ВОЛОШИН

Під гострим кутом: ПЛАВАННЯ

Ось і пройшов плавальний турнір «Закарпатський потік» (друге слово в назві вимовляється з наголосом на перший склад, що на місцевому діалекті означає «струмок»). Кілька днів в Ужгороді, центрі прекрасного Закарпаття, навiali ностальгію, якою пронизане спілкування в душевній компанії, що йде корінням у спортивну юність. Була створена атмосфера спортивного уїк-енду, в якому ти віддаєш належне здоров'ю, і заняття спортом ставиться вище інших життєво важливих пріоритетів. Так зародилося відчуття події, яка повинна стати переломним у формуванні ландшафту спорту Мастерс, і не тільки в даному регіоні...

«Закарпатський потік»: результати і роздуми

Перед тим, як поділитися враженнями, варто сказати кілька слів про турнір. Змагання були проведені в один день на базі спорткомплексу УжНУ «Буревісник». Вони зібрали 33 учасника з 8-ми клубів дев'яти міст. Незважаючи на невелику чисельність, було встановлено два рекорди України, учасники стартували в 74 індивідуальних номерах. Узагалі ж, подія ознаменувалася в більшій своїй частині волонтерським суддівством і організаційною роботою, яку із задоволенням виконували місцеві фахівці поряд із прибулими спортсменами. Бюджет даної події виявився бездефіцитним, що дозволяє внести певну ясність як в організацію подібних заходів, так і в завдання, що перед собою повинні ставити ВАПКМ, Міністерство і Федерація плавання України (ФПУ) при пошуку шляхів підтримки даного руху.

Перше і основне — це оренда спортивних об'єктів. Дана стаття витрат має знайти підтримку вищевказаних спортивних організацій, місцевих органів влади, спонсорів і меценатів. Суддівство — стаття, яка піддається розумної оптимізації. Решта витрат цілком покриваються стартовими внесками.

Згадавши про бюджет, хочеться підкреслити важливу думку про те, що нашим спор-

тивним співтовариством на даний старт було витрачено понад 50 тисяч грн. (зі скромного розрахунку 1600 грн/чол за 2-3 дні — проїзд, харчування, обслуговування, стартові та туристичні послуги, в т. ч. театри, виставки, музеї...). Це говорить про наповнення бюджету країни і його різних фондів більш ніж на 25 тисяч грн. Такий погляд на залучення спортсменів до участі в змаганнях Мастерс повинен дати козирі організаторам на місцях як у пошуках спонсорів, так і в розмові з чиновниками, відповідальними за сприяння туризму, спорту для всіх, організації культурних подій.

Ці принципи давно лежать в оцінці суті даного явища нашими західними колегами, де масовість змагань Мастерс є основним критерієм їхнього успіху (очки, рекорди, секунди — лише їхні вдячні похідні). І для цієї масовості створюються найсприятливіші умови на місцях.

На забезпечення даного показника повинні працювати всі — від простого хронометриста до групи міністрів, а спортивне співтовариство зобов'язане приміряти на себе модне і дуже привабливе поняття ІНВЕСТОР. Так, внутрішній інвестор, який вкладає гроші в розвиток національної інфраструктури і формує запит на соціальне явище — спорт і здоров'я протягом всього життя. Виключно під

цим кутом Міністерству молоді та спорту варто розглядати ініціативу ВАПКМ, внесену в 2014 р., про визнання Мастерс спортивним напрямком у розумінні Закону про фізичну культуру і спорт. Виключно під цим кутом ФПУ зобов'язана розглядати питання підтримки даного руху. Повноцінної підтримки кожної події, а не сегрегації за бюрократичними критеріями. Допущена 2015 року бюджетна нерівність з боку ФПУ стосовно календаря Мастерс викликає законне обурення і протест, а сам календар тріщить по швах у питаннях спортивних подій, що мають якимось чином бюджетне фінансування.

«Парадокс!» — скажете ви. Немає тут ніякого парадоксу! У наші капіталістичні дні жоден бюджет не впорається з проведенням змагань, які в більшості своїй задумали самі спортсмени. Кожне спортивна подія має кілька джерел фінансування. І якщо залишити гроші бюджету, але не залучити приватних коштів та ініціативи, ми отримаємо чемпіонат України в Ужгороді, який з тріском провалився, точніше, не відбувся. В усвідомленні цього простого факту Виконком ФПУ повинен негайно усунути помилки, допущені в кінці 2014 року і залучити ВАПКМ до співпраці, навчитися не ігнорувати іншу точку зору, видаючи розпорядження й цінні вказівки, засновані, як правило,

ні на чому. Його завдання — допомагати і підтримувати ініціативи спортивної громадськості, розвивати відносини з профільними спортивними організаціями. Президії ФПУ варто навчитися цінувати думку своїх професійних колег, дослухатися до олімпійського чемпіона Сергія Фесенка, який протягом 35 років, після своєї перемоги на Іграх-1980 в Москві, залишався в спорті, створив рух Мастерс в Україні, а не тільки тішився званням спортивного функціонера, на відміну від усіх нас. Це дозволить вам, панове, не в єдиному «одобрямс» голосувати відповідно до позиції розпорядника фінансів, а зберегти гідність і повагу колег, які не претендують на фінанси регіональних та інших програм, але зацікавлені у фаховому діалозі та розвитку плавання в Україні.

Для тих, хто не відвідує Президію ФПУ, але чий інтерес я там представляю, вточню наступне. Мова йде про голосування по календарю та бюджету Мастерс, в яких я із Сергієм Фесенком залишився в меншості. У цьому зв'язку рух Мастерс у ФПУ протягом 2015 року змушений жити за волею осіб, які до цієї справи мають вкрай слабке, щоби не сказати сильніше, відношення.

З іншого боку, мені вкрай приємно констатувати, що Ужгород, зібрав спортсменів (багато з яких — члени ФПУ) не за наказом згори, а за бажанням самих учасників стартів. Примітним став той факт, що у змаганнях Мастерс, чи не вперше в історії їх проведення, взяв участь директор басейну, де ці змагання проходили. Цей незначний, на перший погляд, вчинок вселяє надію на зміну поглядів і психології осіб, котрі відповідають за розвиток фізичної культури і спорту. Коли хорошим директором (керівником Клубу, Асоціації, Федерації, Міністерства та ін.) буде не просто грамотний

господарник (політик, фінансист та ін.), а людина, яка своєю життєвою позицією продемонструє приклад розвитку спорту. Це той самий приклад, який повинні впроваджувати у своє повсякденне життя керівники ФПУ й Міністерства молоді та спорту (чим похвалитися ні ті, ні інші не можуть, але при цьому активно намагаються керувати рухом Мастерс!).

А ми продовжимо бесіду про Ужгород. Люди і місто — надзвичайно гостинні та уважні. Тут народилася ініціатива провести турнір з 30.04 по 3.05 наступного року. Тут же народився новий клуб «На старт» під керівництвом професійних спортивних педагогів — Колечко Вадима й Наталії. Який, я впевнений, поповнить членство ВАПКМ, і навколо якого будуть розгортатися події, анонсовані на 2016 рік.

І, мабуть, найголовніше — тренерський склад цього клубу націлений копітко передавати свої знання та навички дітям, виконувати функцію відбору та навчання плаванню, закладати фундамент спортивних перемог закарпатської школи плавання, про яку ми згадували і на рахунку якої чимало славних сторінок. Ця робота планується і будується, враховуючи нові соціальні та економічні реалії. Мені, як фахівцю в галузі спорту, було приємно почути про відродження спортивної селекції на базі масового навчання плаванню в Ужгороді, і що для цієї ініціативи знайшлася підтримка місцевих функціонерів та підприємців. Першим кроком у цьому напрямку стали дитячі змагання, які передували в ранковий час стартам Мастерс «Закарпатський потік»...

Віктор ЗОЛОТЬКО,
президент Клубу
ветеранів плавання
і спорту
«Гаврилич Мастерс».
Член Президії ФПУ

Запрошуємо до обговорення!

У статті «Закарпатський потік»: результати і роздуми» відомий фахівець у сфері спорту Віктор Золотко висловив своє особисте бачення на деякі актуальні проблеми, що мають місце у сучасному стані розвитку спорту ветеранів (Мастерс) в Україні, зокрема в плаванні. Та Асоціація ветеранів спорту України у багатьох аспектах зазначеної статті розділяє точку зору автора...

Необхідно звернути увагу на той факт, що за останній період (2014-2015рр.) розвиток ветеранського спортивного руху та спорту ветеранів в Україні значною мірою загальмувався, що викликано, насамперед, певною невизначеністю профільного Міністерства щодо даного питання в процесі реформування сфери фізичної культури

і спорту. Незважаючи на високі досягнення українських ветеранів спорту на міжнародній арені й постійне зростання популярності в країні, спорт ветеранів, як масова форма залучення осіб середнього та старшого віку, колишніх спортсменів і аматорів до активної рухової діяльності та здорового способу життя, до цього часу не визнаний Мінмолодь-

спортом як один із реальних пріоритетних напрямів сфери фізичної культури і спорту.

У недалекому минулому окремими керівниками галузі робилися наполегливі спроби всі питання ветеранського спорту і руху ветеранів передати федераціям із видів спорту, без розуміння того, що для останніх цей вид діяльності є обтяжливим і відверто непотрібним, оскільки не приносить ні залікових очок, ні додаткових коштів, ні якихось інших дивідендів. На щастя, беззаперечна більшість керівників федерацій не розділяє таку думку, тому позиція керівництва Федерації плавання, на яку посиляється автор, у цьому питанні дивним чином виокремлюється.

З метою подолання проблем, пов'язаних зі спортом ветеранів, яку центр така на місцевому рівні, АВСУ запрошує широке коло спортивної громадськості, фахівців, організаторів, ветеранів та шанувальників спорту ветеранів, взяти активну участь в обговоренні зазначених питань та направити свої пропозиції за адресою прес-центру Асоціації (Броварський проспект, 15, оф.401) з подальшим їх розглядом, опрацюванням та розміщенням на шпальтах газети «Спорт ветеранів».

ВОЛЕЙБОЛ

Золотий «хет-трик»
дніпродзержинців

У курортно-винному Коблево, що на Миколаївщині, на спортивних майданчиках пансіонату Укртрансгазу «Блакитний факел» відбулися вже шості за рахунком літні Всеукраїнські ігри з волейболу пам'яті відомого організатора українського спорту, колишнього «спортивного» міністра країни Михайла Баки.

Не всі знають, що Михайло Макарович — випускник Дніпродзержинського коледжу (тоді технікуму) фізвиховання у 1947 році. Ігри на його честь проводяться в країні раз на два роки. У нинішньому році вони були поєднані з фіналом XXIV Кубка України з волейболу серед ветеранських команд. А таких колективів, які нині приїхали на Ігри та Кубок у Коблево, зібралося аж 84 із 24 міст країни! При цьому більшість із них — з обласних центрів. А значить, не дивлячись ні на що і всупереч усьому, волейбол, як один із найбільш улюблених масових видів спорту в нашій країні, живе і буде жити!

Дніпродзержинськ був представлений трьома командами: жіночими «Прометей 35+» і «Прометей 40+» та чоловічою «Прометей 40+». Нагадаємо, що, починаючи з 2011 року, всі три ці колективи неодноразово ставали переможцями Кубка країни з волейболу, завоювавши в цілому 5 золотих командних нагород та одну срібну. Про чудові досягнення дніпродзержинських волейболістів не раз писала міська, обласна та республіканська преса.

Але їхній нинішній успіх перевершив усі сподівання та очікування: три команди — три перших місця! Такий собі приголомшливий золотий «хет-трик». При цьому, що взагалі фантастично, всі свої матчі дніпродзержинські майстри

волейболу завершували достроково, з рахунком 2:0. Підкреслюю, абсолютно всі матчі! У вирішальній третій партії вже не було необхідності: 2:0 — це чиста перемога. Спортсменам із міста Прометей з таким «сухим» рахунком підкорилися всі їхні суперники — відомі гранди волейболу з Києва, Львова, Харкова, Хмельницького, Ужгорода, Запоріжжя, Житомира, Миколаєва та Полтави.

У підсумку третій рік поспіль дніпродзержинці завоювали Кубок України. Тепер цей почесний трофей вже назавжди — навечно — залишиться в їхньому місті.

У кожній з трьох «золотих» команд організатори турніру, спільно з суддівською колегією змагань, визначили і нагородили спеціальними призами (крім золотих медалей і дипломів) найбільш технічних і результативних волейболістів, присудивши їм звання «Кращий гравець».

Від команди жінок «Прометей 35+» — капітана, мс Світлану Половинку. Від жіночої команди «Прометей 40+» — нападаючу, мс Юлію Якушеву. Крім того, капітану цієї відомої в Україні команди, мс Ірині Комісаровій, котра відзначила на турнірі своє 45-річчя, за заслуги у розвитку національного волейболу був вручений орден «Почесний ветеран волейболу України».

До речі, команда «Прометей 40+» у вирішальному фінальному матчі буквально розгромила одну з найсильніших жіночих команд країни — харківський

«Локомотив» (25:5, 25:14)! Це стало справжнім шоком для повалених харків'янок, які претендували виключно на «золото».

Від чоловічого «Прометей» (капітан — мсмі Андрій Оніпко) звання «Кращий гравець» були удостоєні відразу два волейболісти — нападник, мс Сергій Пересунчак і зв'язуючий гравець, мс Віталій Сосімовіч.

Ми назвали лише п'ятьох найкращих із найкращих, тоді як, судячи з підсумків турніру, цих почесних звань, безумовно, заслуговують абсолютно всі дніпродзержинські волейболісти — справжні герої кубкового фіналу у Коблево-2015.

І ще один цікавий і знаменний факт: у фінальному матчі дніпродзержинські чоловіки легко переграли торішнього володаря Кубка країни — амбітну команду «Мотор Січ» із Запоріжжя (25:12, 25:17), вельми засмутивши цим і суперників, і, треба думати, численних їхніх уболівальників з центру козацької вольниці України.

— Звичайно ж, — розповів голова Федерації волейболу Дніпродзержинська Іван Бабич, — ми дуже хотіли перемогти в Коблево, в черговий раз підтвердити звання кращих волейбольних команд України. Разом із засновником нашої федерації, віце-президентом обласної федерації волейболу Сергієм Позновим, ми ще на початку року розробили програму підготовки до цих головних змагань 2015 року. І наші «прометеївці»,

серед яких є учасники Олімпійських ігор, чемпіонатів Європи, інших великих міжнародних турнірів, не підвели. Свої яскраві перемоги всеукраїнського масштабу команди присвятили місту Прометей.

У планах міської федерації волейболу на другу половину року — великий всеукраїнський, можливо, навіть міжнародний турнір у жовтні, присвячений 72-й річниці визволення Дніпродзержинська та Дніпропетровської області від фашистів.

— Це тепер наша головна мета і головне завдання, — сказав на закінченні Іван Бабич, — які ми маємо намір вирішити так само переможно, як і в Коблево.

Серед почесних гостей турніру очікується нинішній мер Києва, гордість українського професійного боксу, чемпіон світу серед супертяжів Віталій Кличко.

Загалом же призові місця у Коблево вибороли такі команди:

У жінок

35 + 1. Дніпродзержинськ, «Прометей»; 2. Хмельницький; 3. Львів.

40 + 1. Дніпродзержинськ, «Прометей»; 2. Хмельницький; 3. Ужгород.

45 + 1. Запоріжжя; 2. Київ, «Аеропорт»; 3. Миколаїв.

50 + 1. Запоріжжя; 2. Львів, «Світанок»; 3. Київ, «Браво».

55 + 1. Львів, «Світанок»; 2. Біла Церква, «Ліберо»; 3. Львів, «Галичанка».

У чоловіків

40 + 1. Дніпродзержинськ, «Прометей»; 2. Запоріжжя, «Мотор січ»; 3. Харків.

45 + 1. Вінниця; 2. Одеса; 3. Кривий Ріг.
50 + 1. Полтава; 2. Вінниця; 3. Одеса.
55 + 1. Полтава; 2. Київ, «Аеропорт»; 3. Львів.

60 + 1. Запоріжжя; 2. Львів; 3. Полтава.
65 + 1. Херсон; 2. Київ, «Кадет»; 3. Одеса.

70 + 1. Львів; 2. Чернівці; 3. Київ, «КП».
75 + 1. Київ, «КП»; 2. Київ, «Аеропорт»; 3. Львів, «Світанок».

Відповідно до місця, зайнятого командою у своїй віковій групі, загальнокомандний залік в розрізі груп адміністративно-територіальних одиниць, визначених Положенням VI літніх Всеукраїнських ігор ветеранів спорту пам'яті М. Баки, розподілився наступним чином:

1 група областей: 1. Дніпропетровська; 2. м. Київ; 3. Львівська.

2 група областей: 1. Миколаївська; 2. Полтавська; 3. Херсонська.

3 група областей: 1. Хмельницька; 2. Житомирська; 3. Закарпатська, Чернівецька і Черкаська області.

Між змінами змагань пройшла звітно-виборча конференція АБВУ. Роботу Асоціації за останні 4 роки делегатами визнано задовільною, було обрано керівництво та Президія. Президент АБВУ Ілля Битка дав згоду ще один рік продовжувати виконувати президентські функції. Віце-президентами було обрано В. Іванова (Київ), В. Трофімова (Київ) та І. Бірюкова (Запоріжжя).

**Володимир КАШНЕР,
Федір ЧЕРЕМІСІН**

На літньому ігровому майданчику ВК «АНТАЛ», розташованому на березі мальовничого озера Геращиха в столичній Пущі-Водиці, відбувся X міжнародний турнір з паркового волейболу в змішаному форматі серед ветеранів, присвячений пам'яті Заслуженого тренера України Івана Плетенчука.

Господарям — перемоги,
гостям — плов і шашлики

Рівно десять років тому цей турнір дав початок активному відродженню паркового волейболу в Україні, і на сьогоднішній день в країні проводиться безліч змагань у цьому форматі, в тому числі чемпіонат і Кубок України. А сам турнір став традиційним.

Нинішні змагання були організовані ветеранами Київського волейбольного клубу «АНТАЛ» на чолі з його президентом, почесним ветераном волейболу України Олександром Житним, при активному сприянні Оболонської РДА м. Києва та міської Асоціації ветеранів волейболу.

Серед почесних гостей були: МСМК, олімпійський чемпіон Володимир Іванов, МСМК, член виконкому Олімпійської академії України Юрій Крюков, віце-президент Асоціації ветеранів спорту України Олександр Коваль.

Турнір уже традиційно пройшов у чудовій атмосфері спортивної дружби й напруженої боротьби. Два дні найцікавіших поєдинків постійно тримали глядачів у напрузі. У складах команд виступали 11 майстрів спорту СРСР, 14 кандидатів у майстри та інші відомі волейболісти. Люди довгі роки вірні своєму улюбленому виду спорту. Формат

турніру не дарма вважається одним із найбільш видовищних і найскладніших. У результаті поєдинків місця розподілилися наступним чином...

Вікова група M45+/Ж40+

1 місце - ВК «Фуршет», Київ,
2 місце - Кривий Ріг,
3 місце - Донецьк,
4 місце - «Одіссей», Київ,
5 місце - Житомир,
6 місце - Рівне,
7 місце - Білорусь,
8 місце - Єлисаветград.

Вікова група M50+/Ж40+

1 місце - ВК «АНТАЛ», Київ,
2 місце - Одеса,
3 місце - ВК «Фуршет», Київ,
4 місце - «Дніпро», Біла Церква,
5 місце - ВК «Авіакон», Конотоп.

Олександр ЖИТНИЙ

БАСКЕТБОЛ

«Карпатські ведмедички» —
чемпіонки Європи...

Протягом восьми днів у турецькому курортному місті Белек (провінція Анталія) проходив перший чемпіонат Європи з баскетболу серед ветеранських команд, який був організований Європейською асоціацією ветеранів баскетболу (ESBA). У змаганнях взяли участь 38 чоловічих та жіночих команд із десяти країн Європи. Україну на цьому чемпіонаті представляли чоловічі команди зі Львова 60+, Кривого Рога 50+ та дві команди з Мукачєвого — серед жінок 35+ і чоловіків 45+.

На урочистій церемонії відкриття чемпіонату, який проходив на спортивній арені «Глорія», ветеранів баскетболу, зокрема, привітав і представник ESBA Ромуадас Бразаускас.

Змагання серед чоловіків проходили у семи, а серед жінок — у п'яти вікових групах. Найстаршим учасником турніру виявився гравець із команди «Невськіе ветерани» (Росія) Леонід Деміденко — 77 років.

Протягом всього чемпіонату

наші мукачівські команди зіграли 10 ігор у представників Латвії, Литви, Болгарії, Туреччини і Росії. Набрали в ході цих зустрічей 580 очок. При цьому жінки з команди «Карпатські ведмедички» в останній зустрічі перемогли баскетболісток із Санкт-Петербурга з рахунком 75:59 і стали чемпіонками Європи у своїй віковій категорії!

Взагалі, на адресу наших жінок хочеться сказати багато добрих слів. Адже вони відчайдушно змагалися за кожен м'яч, за кожен підбір, за кожне здобуте очко. Тому максимально справедливо, що після нагородження нашої команди золотими нагородами призерів найкращого гравця європейської першості отримала її справжній лідер Інєса Ходова, яка протягом турніру загалом принесла «Карпатським ведмедичкам» 92 дорожочинні очка. Разом з Інєсою, слід відзначити бійцівський характер, результативну гру та жадобу до перемоги інших членів нашої золотої команди, а саме — Ольгу Продан, Тетяну Ясичеву, Тетяну Кобзар, Олену Митяні-

ну, Тетяну Курило, Лілію Яцковську, Ольгу Костюкович та Аллу Кириченко.

Чоловіча команда з Мукачєвого за підсумками цього престижного змагання у своїй групі 45+ здобула бронзові медалі. Кращим снайпером у ній виявився Олександр Закревський, який набрав 105 очок. Непогану гру і результативність в нашій команді показали також Сергій Фельбаба, Сергій Зайцев, Сергій Городиський,

Микола Тичина, Володимир Глуский та інші. Нагороди мукачівським призерам чемпіонату Європи вручала директор ESBA Інєсса Микельсоне.

Також варто додати, що команда з Кривого Рога у віковій категорії 50+ посіла в підсумку почесне четверте місце. Для потрапляння на п'єдестал пошани й, як кажуть, не вистачило трішечки везіння...

Віталій БІБІК

...а «Ледіс Легіон» —
чемпіонки світу!

В американському місті Орlando відбувся чемпіонат світу серед ветеранів за версією ФІМБА. І однією з головних подій на цьому престижному турнірі став феєричний виступ української жіночої команди «Ледіс Легіон» у категорії 30+, яка впевнено провела всі свої поєдинки і, зрештою, здобула чемпіонський титул!

Взагалі, відправляючись до США, наші дівчата апіорі ставили перед собою завдання обов'язково здобути золоті медалі. Воно й не дивно, адже в їхньому складі були кілька майстрів спорту міжнародного класу та навіть заслужених майстрів спорту! Взагалі ж робота у «Ледіс Легіон» давно поставлена на професійні рейки. На його базі були створені команди ветеранів у категоріях від 30+ до 50+, а взагалі у клубі тренується близько 50 осіб. За кілька останніх років до них прийшло визнання й на міжнародному ветеранському рівні. Зокрема, команда 40+, вигравши кілька престижних українських та закордонних турнірів, 2012 року вперше взяла участь у чемпіонаті Європи в Каунасі. Дебют можна вважати успішним — жінки посіли четверте місце. Ну, а далі прийшов час здобувати медалі. Чемпіонат світу 2013 року в Салоніках завершився тріумфом команди «Ледіс Легіон» у категорії 30+! А на континентальній першості 2014 року в Остраві клуб виставив дві команди —

35+ і 45+, так обидві здобули срібні нагороди. У першій із них І.Цєкова набрала загалом 97 очок, О.Вергун — 76, І.Півова-рова — 53, а в другій Т.Маковкіна — 84, Т.Мовчан — 77 і Е.Сапчук — 75.

Потужним бомбардирським потенціалом володіє і команда 30+. Перед поїздкою до Орlando вона взяла участь у FIMBA World League ZADAR-2015, де, вигравши всі матчі, стала переможцем. О.Тетерук показала там просто гроссмейстерську гру, набравши загалом 104 очки!

Не знітилися наші дівчата і нині в Америці. Вигравши всі чотири матчі: у Фінляндії (74:32), Чилі (67:38), Уругваю (81:22) та Коста-Ріки (71:28), вони впевнено посіли в своїй групі перше місце. І продовжили йти переможним курсом. Зрештою, у фіналі «Ледіс Легіон» знову зустрівся з представницями Чилі, і знову не залишив їм жодних шансів: 59:43 — є чемпіонський титул!

На жаль, не так успішно виступили в Орlando наші чоловіки. У віковій категорії 60+ України представляла команда AMICO-

BIGGAME, складена, в основному з гравців МБК «АМІК» (Миколаїв) і БК «Дніпробаскет» із Дніпропетровська. Одвічні суперники, граючи один проти одного на чемпіонатах України та інших різних внутрішніх турнірах, на чемпіонатах світу та Європи об'єднуються і виступають однією командою в різних вікових категоріях більше 10 років. І вельми успішно — здобуто бронзові медалі на ЧЄ: в Афінах-2002, Песарро-2008, Каунасі-2012; срібні медалі на ЧЄ в Каунасі-2012; золоті медалі на ЧЄ в Остраві-2014 і золоті медалі на ЧС у Салоніках-2013. Усіх цих людей різних професій та з різними поглядами на життя продовжує об'єднувати Його Величність Баскетбол. І в Орlando вони знову вирушили разом...

Спочатку наша команда перемогла збірні Німеччини (62:45) та Перу (64:43),

однак потім загальмувала і поступилася Естонії (53:61). Зрештою, в останньому матчі на чемпіонаті AMICO-BIGGAME поступилася команді Бразилії (46:65) і посіла в підсумку четверте місце.

Здавалося, зоряний склад вдалося зібрати українській чоловічій команді 50+, адже її представляли найсильніші виконавці клубів Кривого Рога, Києва та Мукачєвого. Вони і стартували блискуче, обігравши в групі суперників з Еквадору (75:27), Польщі (46:35) та Перу (68:49). Однак у чвертьфіналі поступилися лише двома очками збірній США (66:68).

Зрештою, наша чоловіча команда 50+ посіла підсумкове п'яте місце.

За інформацією офіційного сайту ФБУ

BASKETБОЛ

Чому «забуксував» BIG GAME?

В Южному відбулися змагання з баскетболу за програмою VI літніх Всеукраїнських ігор ветеранів пам'яті Михайла Баки. Майстри помаранчевого м'яча із 16 команд визначали сильніших у категоріях 40+, 45+ і 65+. І підсумкові результати, відверто кажучи, дещо здивували...

Проведені в Южному п'ять днів стали особливими для всіх учасників.

«Зазвичай, змагання ветеранів проходять завдяки допомозі обласних організацій, якщо вони мають свій бюджет. А так здебільшого спортсмени приїжджають туди за свій рахунок, - зауважив Володимир Карпунін, президент асоціації ветеранів баскетболу України. - Тож ми дуже вдячні президенту ООФБ, голові Ради БК «Хімік», директору АТ ОПЗ Валерію Горбатко за надану можливість провести ці змагання в прекрасних умовах в Южному. Учасники отримали можливість грати в двох комфортних залах - ФСК «Хімік» і ФСК «Олімп». Ігри пройшли на найвищому рівні за відмінної організації, всі отримали задоволення від атмосфери змагань і від баскетболу».

А тепер хочеться детальніше розповісти про виступи представників Дніпропетровської області, які традиційно націлені лише на перші місця. Однак в Южному сталося інакше...

У категорії 40+ спортивну честь Дніпропетровщини захищали «молоді» криворіжці. Виступили добре, за своїми можливостями, тому бронзові нагороди стали їм гідною нагородою.

У категорії 45+ команда Дніпропетровська старалася, але поборотися за призи таким віковим складом було нереально. В принципі, вік тільки двох гравців Гулина Олександра (капітан) і Вакулова Павла відповідав даної категорії. Іншим баскетболістам — Скрябіну Ігорю, Безденежних Сергію, Мерцалову Альберту, Демченко Ігорю, Тарасову Андрію — за п'ятдесят, а мсмі Коробкову Володимирі і Гринько Олександрі — за

шістдесят років. Тож спасибі «старшим» ветеранам, що команда 45+ взагалі взяла участь у змаганнях!

Взагалі ж у цій категорії Дніпропетровщина має дуже сильних гравців — це мс Зайцев Михайло, мс Журавльов Денис, мс Безнощенко Дмитро, мс Фіров Віталій та Дмитро Науменко — ціла перша п'ятірка! Але через різні причини та обставини ніхто з них нині команді не допоміг. Тож залишається сподіватися на майбутні турніри вже за їхньої участі.

У категорії 65+ Дніпропетровську область представляла найменитіша команда цього турніру за минулими командними та індивідуальними заслугами гравців. Судить самі: BIG GAME — неодноразовий чемпіон і призер Всеукраїнських змагань, чемпіон Європи 2014 року, а його гравці Сидоренко Валерій, Василенко Семен і Савчук В'ячеслав, до того ж, є чемпіонами світу 2013 року. Якщо ж додати, що керував командою мсмі Коробков Володимир, то її надії на «золото» були більше, ніж обґрунтовані. Та, на жаль, реальність не виправдала прогнози — безвольна прямолінійна гра команди плюс коротка лава запасних і дивом зайняте третє місце з 4-х можливих. Якщо в першій грі з Миколаєвом була боротьба і вдалося в додатковій п'ятихвилинці виграти 2 очки (вдало зіграли Семен Василенко і Володимир Поздєєв), то дві наступні — з Одесою та Києвом — принесли повне розчарування: беззуба гра в захисті, невіправдані втрати на рівному місці, бліді хаотичні дії в нападі... Не було спортивної злості, азарту, бажання перемогти...

Так, багато питань поставив цей турнір перед гравцями BIG GAME. Чи вдасться їх вирішити — покаже час.

Узагалі ж за підсумками змагань призові місця розподілилися таким чином:

Вікова категорія 40+

- 1 місце — м. Київ,
- 2 місце — Донецька обл. (м.Маріуполь),

3 місце — Дніпропетровська обл. (м.Кривий Ріг).

Вікова категорія 45+

- 1 місце — Київська область,
- 2 місце — Одеська область,
- 3 місце — Харківська область.

Вікова категорія 65+

- 1 місце — Одеська область,
- 2 місце — Миколаївська область,
- 3 місце — Дніпропетровська обл.

Обов'язково треба подякувати криворіжцям, які змогли організувати автобус за маршрутом Кривий Ріг — Южне та назад і, таким чином, перевезти більшу частину гравців трьох наших команд. Подяка і Сергію Безденежних, який доставив кістяк команди 45+ у Южне на особистому транспорті.

Із приємного — три дні: море, сонце, фрукти, відмінні умови проживання. Ну, а умови проведення змагань просто чудові: спорткомплекс «Олімп» — один із найкращих в Україні!

Євген ВІХАРЄВ

Мукачівські ветерани підкорили Словаччину!

Відкритий шостий чемпіонат Словаччини, який зібрав 22 жіночі та чоловічі команди з країни господарів, а також із Польщі, Чехії та України, для багатьох став одним з основних етапів підготовки до чемпіонату світу в Орландо. Тому дуже приємно, що там дуже добре виступили представники України...

Крім мукачівських команд міського клубу ветеранів «Імпульс», нашу країну в Словаччині представляли команди із Дрогобича та Ужгорода. До речі, для баскетболістів із Мукачева це був уже шостий виступ у чемпіонаті, який проводиться традиційно в місті-побратимі міста на Латориці — Прешові, і звідки жодного разу вони не поверталися до дому без нагород. А в 2012 та 2014 роках наші ветерани здобули золоті нагороди

Нині змагання у чоловіків проходили у п'яти вікових категоріях, а у жінок — у трьох. Наша жіноча команда «Карпатські ведмедиці» перемогла чеську команду із

м.Пардубіце з рахунком 40:28, здобула звання над словацькими командами із Попрада та Прешова — відповідно 44:28 та 57:52, і зазнала поразки від команди Словаччина-40 з результатом 28:39. Тож за підсумками чемпіонату посіла третє місце.

Ще краще виступили наші чоловічі команди. «Карпатські ведмеді», які виступали у групі 45+, перемогли в упертій боротьбі перспективну команду із Дрогобича з рахунком 46:44, взяли у гору над польськими спортсменами із Тарнува - 59:35, а у фінальній грі за перше місце перемогли господарів чемпіонату з рахунком 52:46!

Для мукачівців це було вже третє золото на цьому змаганні. Треба відмітити відмінну гру лідерів нашої команди — Віктора Кваша, Олександра Закревського та Сергія Фельбаби.

Інша чоловіча команда — БК «Мукаче-

во» — у своїй групі посіла перше місце, а ужгородські спортсмени здобули срібні нагороди.

Віталій БІБІК,
голова ММБКВ «Імпульс»

БАСКЕТБОЛ

Нагадаємо, що Віктор Олексійович Дубін для факультету фізичного виховання Кіровоградського педуніверситету — особистість не просто знакова, а легендарна. Він сам у цих стінах навчався, а потім залишився працювати на кафедрі спортивно-педагогічних дисциплін. Інших записів у трудовій книжці в нього просто не було. Вдячні випускники факультету фізвиховання досі пам'ятають мудрі поради свого викладача.

Але, все ж, справжньою пристрастю і щирим натхненням для Віктора Олексійовича був його улюблений баскетбол. Він навчав своїх підопічних непростій «науці перемагати». І його юнаки та дівчата перемагали на студентських змаганнях всеукраїнського та навіть всесоюзного рівня. Свою любов до чудової гри вчитель передав учням, які не просто продовжили баскетбольні традиції, закладені Віктором Дубіним, але й примножили їх, коли Олексійович несподівано і так нез'ясовно рано пішов із життя. В пам'яті всіх залишилися його неповторний гумор, чуйність і вимогливість, вміння підбадьорити та надихнути на нові досягнення. А ще всім дуже довго не вистачало його кваліфікованого суддівства баскетбольних поєдинків у якості арбітра національної, а потім і всесоюзної категорії.

І для того, щоби нові покоління студентів і баскетболістів зажди пам'ятали про вклад Віктора Олексійовича для рідного факультету і для розвитку баскетболу на Кіровоградщині, щорічно в спортивному залі, де він працював до останніх днів свого життя, проводиться баскетбольний турнір. У різні роки ці змагання носили різний статус,

Нова історія Меморіалу Дубіна

У спортзалі факультету фізичного виховання КДПУ в 17-й раз відбувся баскетбольний турнір пам'яті Віктора Дубіна. І все ж, незважаючи на свій вже традиційний статус, ці змагання стали особливими. Справа в тому, що вперше за перемогу боролися виключно ветеранські команди з Кіровограда, Олександрії, Кривого Рога та Києва, а ще відбулося урочисте відкриття меморіальної дошки в пам'ять про чудового педагога, тренера та баскетбольного арбітра Віктора Дубіна.

сюди приїздили різні представники інших міст. Але, здається, в цьому році знайшли оптимальний варіант для проведення саме такого пам'ятного турніру. Адже ветерани баскетболу завжди готові відгукнутися на пропозиції «згадати молодість» і знову поринути у вихор незабутньої спортивної боротьби.

Із задоволенням підтримали ідею федерації баскетболу Кіровоградської області надати такому турніру офіційний ветеранський статус і в ФБУ. Більш того, саме у Федерації баскетболу України виступили з прекрасною ініціативою про відкриття на будівлі факультету фізвиховання КДПУ меморіальної дошки в пам'ять про Віктора Дубіна. І така дошка (до речі, третя в Україні) дійсно була урочисто відкрита.

Знаменно, що символічне покривало з меморіальної дошки зняли зі сльозами на очах численні учні Віктора Дубіна. Не

змогли в цей момент стримати своїх емоцій і дружина Віктора Олексійовича — Надія Іллівна разом із дочкою Світлою. Природно, що прозвучали теплі слова від декана ФВ КДПУ, професора Анатолія Турчака, завідувача кафедри олімпійського та професійного спорту Сергія Бондаренка, а також учня Віктора Дубіна — начальника Кіровоградського міськспортвідділу Олександра Куценка. Потім було фото на пам'ять і маса спогадів та емоцій.

Що ж стосується безпосередньо баскетбольних ветеранських баталій, то вони вийшли на славу. Може комусь і не вистачало швидкості й динаміки у грі, проте майстерність та ігрове чуття у найдосвідченіших майстрів нікуди не поділося. Тут було все: ефектні проходи, класні слем-данки, відмінні блок-шоти і неймовірні дальні кидки. Та й рівень конкуренції практично у всіх матчах був високим.

У першому півфіналі ветерани з Кривого Рога, у складі яких провідні ролі грали учні Віктора Дубіна — Олександр Тищенко, Сергій Зайцев та Сергій Бурачевський, лише в кінцівці дотиснули суперників з Кіровограда — 84:78. Причому, в останній команді, діями якої керував наставник «Золотого Століття» Андрій Білозерський (другого дня Андрій В'ячеславович і сам вийшов на майданчик), теж грали колишні підопічні Віктора Олексійовича — Сергій Руденко, Олексій Остроухов, В'ячеслав Марченко (він грав і за кіровоградців, і за киян), Олександр Сухонос, Микола Аношкін. Відзначився кількома дальніми влученнями найдосвідченіший гравець цього колективу Борис Карасьов.

В іншому півфіналі все вирішилося тільки в заключній чверті, коли кияни, в основному, зусиллями Володимира Гамова, який набрав 51 очко, зломали опір олександрійців — 80:62.

А ось на поєдинок за третє місце сил в олександрійців не вистачило. Кіровоградці під керівництвом свого лідера Володимира Монзуля, який відмітився 50 очками, буквально зім'яли конкурентів, продемонструвавши неабияку результативність — 104:58.

До речі, у великих перервах матчів проводилися конкурси «далекобійників» і виконавців штрафних кидків. Тут перемогли Сергій Нетребя з Кривого Рога та олександрієць Дмитро Гавриленко, які отримали спеціальні призи від організаторів турніру.

У вирішальному протистоянні краще розпочали баскетболісти з Кривого Рога, але потім ігрова ініціатива надовго перейшла до киян. Тільки напочатку вирішальної чверті Сергій Нетребя, який загалом набрав 45 очок, разом із партнерами ліквідували відставання в 14 пунктів і навіть вийшли вперед. Але тут своє вагомє слово сказав кращий гравець турніру Володимир Гамов, який у фіналі приніс Києву 62 пункти! Кілька дальніх влучань і ефектних проходів Гамова повернули перевагу киянам, які довели справу до перемоги — 85:79.

Утім, переможених на цих змаганнях, де панувала неповторна дружня атмосфера, точно не було. Дружина Віктора Дубіна — Надія Іллівна і дочка Світлана, які нагороджували учасників та призерів змагань пам'ятними дипломами, кубками та медалями, подякували всім, хто організував це свято, і особливо баскетболістів-ветеранів, які подарували глядачам масу незабутніх вражень та емоцій. Ну, а в тому, що через рік баскетбольний турнір пам'яті Віктора Дубіна знову пройде не менш цікаво — можна не сумніватися!

Юрій ІЛЮЧЕК,
SportРепортер

ТЕНІС

Віддячили на кортах їх будівнику

У Хмельницькому, за підтримки обласного відділення НОК України, на базі міської ДЮСШ №3 було проведено Відкритий чемпіонат області з тенісу пам'яті заслуженого будівельника України Івана Давидовича Беца (06.06.1945 - 22.04.2010), великого шанувальника спорту.

Перебуваючи з вересня 1984 року на посаді директора будівельного управління «Спецбудмеханізація», Іван Беца приймав активну участь у розбудові спортивних споруд у Хмельницькому. В тому числі у створенні майданчика, на якому нині розміщено 9 тенісних кортів (6 – із ґрунтовим і 3 – з асфальтовим покриттям), де займаються понад 200 дітей міської ДЮСШ №3 та проводиться протягом року понад 15 турнірів. Підтримував футбольну команду будівельників «Ротор» – багаторазову переможницю чемпіонатів міста.

На урочистому відкритті змагань за участю спортсменів із Хмельницької, Вінницької та Волинської областей були присутні перший заступник ОДА Ва-

силь Процюк, голова президії обласного відділення МАФІС Віктор Барбалюк, голова регіонального відділення НОК України Юрій Краснюк, співробітники колективу «Спецбудмеханізації» та члени родини Івана Беца, які відмітили його високі організаційні і професійні знання, авторитет та повагу до підлеглих, поетичні здібності, любов до тенісу. Зрештою, у турнірі до числа призерів пробилася:

вікова група до 35 років:

- 1 місце – Слюсар Юрій (м. Вінниця),
- 2 місце – Карпюк Олександр (м. Луцьк),
- 3 місце – Дем'янов Віталій (м. Вінниця);

вікова група понад 35 років:

- 1 місце – Кишко Сергій (м. Вінниця),
- 2 місце – Максимчук Анатолій (м. Хмельницький),
- 3 місце – Кравченко Сергій (м. Хмельницький).

Переможці та призери змагань отримали від організаторів грамоти, медалі і грошові винагороди. Призи глядацьких симпатій, які забезпечили члени родини Івана Беца, дісталися хмельничанам Журу Олександру, Рижанському Олександру та Швецьову Андрію.

ГАНДБОЛ

Четверте чемпіонське
сходження «Торнадо»

У броварському спорткомплексі БВУФК відбувся 5-й чемпіонат України серед чоловічих команд ветеранів. Вік учасників складав від 35 років і старші. У змаганнях взяли участь дев'ять команд, що є рекордною кількістю за весь час їх проведення.

За жеребом суперників розбили на три групи по три команди. Матчі в них завершилися наступним чином...

Група А. «Торнадо» (Бровари) — «Суми» — 22:8, «Суми» — «Конотоп» — 14:10, «Конотоп» — «Торнадо» — 10:19.

Група В. «MEDVE» (Берегово) — «Дункан» (Кривий Ріг) — 18:9, «Дункан» — «Одеса» — 18:10, «Одеса» — «MEDVE» — 13:15.

Група С. «Легіон XXI» (Київ) — «Вінниця» — 12:8, «Харків» — «Вінниця» — 8:12, «Легіон XXI» — «Харків» — 12:10.

Потім переможці груп виборювали між собою місця з першого по третє, другі команди — з четвертого по шосте, треті — з сьомого по дев'яте. У лідерів спочатку «MEDVE» здолав «Легіон XXI» — 19:9, а потім «легіонери» поступилися і «торнадівцям» — 8:14. І так співпало за розкладом, що остання гра чемпіонату виявилася фінальною — «Торнадо» — «MEDVE». При цьому команду з Берегово влаштувала нічия, оскільки у них була краща різниця забитих і пропущених м'ячів.

Вирішальна гра вийшла дуже цікавою і бойовою. Попередження, видалення, травми і, звичайно ж, красивий гандбол — у цьому матчі було все! Але команда з Броварів, повівши в рахунок з перших хвилин, лише одного разу дозволила суперникам наблизитися в рахунок на відстань одного м'яча. У підсумку — 13:10 — заслужена перемога «Торнадо» зробила їх чемпіонами України другий рік поспіль! А загалом це було вже четверте «золоте» сходження броварчан у п'яти турнірах. З чим їх і вітаємо!

Команди, що посіли з першого по четверте місця, були нагороджені кубками, медалями та дипломами, а всі інші — пам'ятними кубками та дипломами.

Організатори турніру також відзначили спеціальними призами кращих гравців у кожній команді: Казанджієв Володимир — «Суми», Болученко Олександр — «Харків», Озенбашлі Аділь — «Одеса», Тихонов Володимир — «Вінниця», Кравченко Віталій — «Конотоп», Русин Олександр — «Дункан», Юрченко Владислав — «Легіон XXI», Лобчук Володимир — «MEDVE» і Степанець Микола — «Торнадо».

Усі спортсмени висловили величезну подяку за допомогу в організації та проведенні турніру Перчечлю Віталію, Овчарен-

ко В'ячеславу, Каганову Вадиму, Васильєву Віталію, Третякову Валерію та керівництву БВУФК.

— Дуже приємно, що зібралася така кількість команд, зазначив **головний суддя змагань Олександр Людовик**. — У нелегкий час для країни це зараз особливо цінно. Хлопці порадували своїм бажанням і прагненням. Гадаю, рівень був чудовий. Усі призери, на мій погляд, могли би гідно боротися і у вищій лізі чемпіонату України серед діючих професіоналів, не пасучи там задніх. А ще запам'яталася атмосфера, що панувала між командами і гравцями. Атмосфера дружби і братерства.

А тепер надамо слово безпосередньо представникам кожної команди на турнірі...

Віктор Горбаха, «Торнадо» (Бровари):

— Ми чемпіони! Тож дуже задоволені всім. Організація чудова! Спасибі тим людям, хто це робить, і завдяки кому ветеранський гандбол в останні кілька років серйозно додав та став більш конкурентним. Упевнений, що деякі команди з ветеранського гандболу могли би на рівних потягатися з молодими хлопцями із Суперліги України. Дай Бог, щоб і в майбутньому організація була такою ж, як зараз. І людей — наших однодумців — ставало все більше і більше.

Геннадій Дихтяр, «Легіон XXI» (Київ):

— Своїм виступом задоволені, бо, як і планували, потрапили в трійку призерів.

Так як ми, можна сказати, і були організаторами цього турніру, тому судити

про його рівень мені складно. Але, гадаю, все вийшло добре — кількість учасників, суддівство, нагородження... В цілому я задоволений.

Олександр Паламарчук, «Конотоп»:

— Торік ми були сьомі, зараз — п'яті. Це гідне місце. Звичайно, хотілося б потрапити і в четвірку. Але не забувайте, у нас дуже віковий колектив. Плюс до всього, беремо участь ще в лізі Сумщини. Так що все добре. А організація — на найвищому рівні!

Олександр Ківерник, «MEDVE» (Берегово):

— Останні три роки у нас йде запекла боротьба з «Торнадо». На жаль, цього разу ми не змогли їм створити належного опору. Але у нас не всі гравці змогли прийхати. Від організації ж враження тільки найпозитивніші.

Тимур Мірзалієв, «Харків»:

— Ми виступили погано, бо не змогли зібрати багатьох травмованих гандболістів. Якби були всі в зборі, думаю, ми змогли би показати кращий результат. А стосовно організації — все було так як і повинно!

Віктор Просолупов, «Дункан» (Кривий Ріг):

— Ми зайняли четверте місце, добре відіграли. Всі хлопці задоволені. Загальні враження? Тільки радісні враження!

Михайло Щукін, «Одеса»:

— Рівень був, якщо чесно, набагато вище моїх очікувань. У нас виявилася найбільш вікова команда. А загалом турнір вдался. Особливо це підтвердять ті, хто бачили фінальну гру. Спасибі всім без винятків, хто займався організацією цього заходу!

Валерій Богуславський, «Вінниця»: — Ми могли би виступити краще, бо команда в нас відносно молода. Проте не вистачило досвіду. Стосовно організації — все було на тверду п'ятірку.

Євген Терських, «Суми»:

— Нам не вистачило майстерності, досвіду таких змагань. Не вистачило бази. Ми зібралися лише за тиждень до початку турніру. Ми можемо краще. Знаю, вірю в це! Бо, крім перших трьох команд, решта — всі приблизно рівні. Ну, а організацію варто відзначити окремо. Збільшується кількість учасників, і це просто здорово!

Олександр МЕЛЬНИКОВ, прес-служба «Легіон XXI»

Кубок Лепеля —
у київських «легіонерів»

Нещодавно в місті Лепель (Білорусь, Вітебська область) відбувся 5-й міжнародний турнір Кубок Лепеля-2015, в якому взяли участь 9 команд із Росії, України та Білорусі.

На попередньому етапі учасники були розбиті на дві підгрупи. Команда СК «Легіон XXI» (Київ, Україна) потрапила в підгрупу до колективів із Протвино (Росія), Горки (Білорусь) та Орша (Білорусь). Перемігши всіх суперників і посівши перше місце в підгрупі, київські гандболісти вийшли у фінал.

Суперником «легіонерів» у вирішальному протистоянні змагань стала команда з міста Корольов (Росія),

яка зайняла перше місце в іншій підгрупі. Фінал вийшов дуже напруженим і непередбачуваним. Перший тайм закінчився внічию. Другий тайм так само проходив, як кажуть, м'яч у м'яч. І лише в кінцівці матчу київська команда змогла вирвати перемогу — 12:11.

Кращим гравцем турніру було визнано «легіонера» Юрія Кияницю.

До речі, це була вже четверта участь СК «Легіон XXI» у Кубку Лепеля. Раніше найкращим досягненням киян

було друге місце в 2011 році (2010 року вони фінішували четвертими, а 2013 року — шостими).

Третє місце посіла команда ГК «Бікор Дентек» (Новополоцьк, Білорусь), мінімально перегравши Протвино — 15:14.

Геннадій ДИХТЯР

ПЛАВАННЯ

Георгій ЧИЖЕВСЬКИЙ — чемпіон і рекордсмен

Чемпіонат світу з водних видів спорту, який відбувся у Казані, запам'ятовується багатьма прекрасними результатами у ветеранській категорії «Мастерс». Окремим рядками серед них у літопис змагань буде вписано новий рекорд Європи, який встановив найбільш віковий член українського клубу «Гаврилич Мастерс» — 92-річний Георгій Чижевський!

(категорія 90-94, клуб «Гаврилич Мастерс») на дистанції 100 м брасом посів друге місце з часом 2:40.31. У плаванні на спині на 200-метровці третє місце посіли Юрій Матковський (категорія 75-79) з результатом 3:34.52 і Валерій Кришталь (категорія 50-54) з результатом 2:31.19.

Другого дня змагань ще одну срібну нагороду виборов Георгій Чижевський. Цього разу — на 50-метровці батерфля-

єм, час — 1:35.89. А другу бронзову медаль отримав Юрій Матковський — на 400-метровці комплексним плаванням із результатом 8:31.24.

Третій день на чемпіонаті світу в Казані завершився для українських плавців ще трьома призовими місцями. Так, Георгій Чижевський завоював два чергових «срібла» на дистанціях 50 м НД (59.33) і 50 м брасом (1:09.26). А Наталія Худякова (категорія 30-34) у запливі на

100 м батерфляєм посіла ще одне друге місце (1:07.75).

Нарешті, 15 серпня нинішнього року 92-річний Георгій Чижевський встановив рекорд Європи, завоювавши золоту медаль на дистанції 200 м брасом з результатом 5:46.95! Що там роки, коли є така майстерність!

Того ж дня Валерій Кришталь посів друге місце на 100-метровці на спині з результатом 1:08.12, а заключного дня світової першості він же виборов бронзову нагороду на вдвічі коротшій дистанції з результатом 31.58.

За інформацією клубу «Гаврилич Мастерс»

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

4-16 серпня французьке місто Ліон приймало чемпіонат світу з легкої атлетики серед ветеранів. Там українці виграли 18 нагород (сім золотих, шість срібних і п'ять бронзових) та посіли 24-е місце у медальній таблиці. Всього ж на п'єдестал пошани у Франції піднімалися атлети з 65 країн.

І знову найкращі — скороходи!

Ось хто «накував» нагороди світової чеканки в Ліоні...

Золоті медалі

Микола Панасейко — 8000 м (М80) — 33.37,00.
Микола Панасейко — спортивна ходьба, 10000 м (М80) — 1:08.46.

Микола Панасейко — спортивна ходьба, 5000 м (М80) — 33.30,08.

Іван Пушкін — спортивна ходьба, 20000 м (М85) — 2:34.49.

Іван Пушкін — спортивна ходьба, 10000 м (М85) — 1:13.52.

Іван Пушкін — спортивна ходьба, 5000 м (М85) — 36.52,70.

Сергій Гаврась — метання списа (М55) — 58,74 м.

Срібні медалі

Олег Коротченко — стрибки у висоту (М45) — 1,86.

Олег Крамар — стрибки у висоту (М50) — 1,83.
Наталія Сорокіна — стрибки у довжину (W40) — 5,61.

Анатолій Власов — металеве п'ятиборство (М60) — 3978.

Микола Панасейко — півмарафон (М80) — 2:03.51.

Командні змагання, марафон (М70+).

Бронзові медалі

Володимир Добриденев — 110 м з бар'єрами (М45) — 15,80.

Валентина Крепкіна — потрійний стрибок (W45) — 10,98.

Люся Алексєєва — спортивна ходьба, 10000 м (W75) — 1:17.33.

Ірина Зозуля — металеве п'ятиборство (W60) — 3569.

Дмитро Лебедев — марафон (М70) — 3:25.39.
Валентина КРЕПКІНА

ЗДОРОВ'Я

Здорова нація — Сильна Україна

У рамках спільної програми Міністерства охорони здоров'я України та Міністерства молоді та спорту України «Здорова нація — Сильна Україна», Львівська асоціація ветеранів спорту (президент — В.Мілян, соцкомісар — Р.Коритнік) розгорнули роботу з організації груп здоров'я серед ветеранів спорту (3 групи, 41 чоловік).

Головним організатором створення груп є ветеран ВВВ, майстер спорту Т.Левченко. Завдяки підтримці начальника управління фізкультури і спорту Львівської області Ю. Майборода та директора ковзанки «Медик» В.Величко, ветерани спорту мають можливість два рази на тиждень безкоштовно займатися на ковзанці. А в літній період ветеранів приймає каток у торговому центрі «Ашан» (директор — В.Перетятко).

У програму занять груп також входить біг на різні дистанції, гімнастичні вправи з предметами, плавання та ін. При цьому директор ДЮСШ М. Вознюк надає ветеранам роздягальні, душові та актовий зал у Стрийському парку зовсім безкоштовно.

Створена у Львівській організації патронажна (7 чоловік) служба надає необхідну допомогу хворим та інвалідам вдома, а також організовує культурний відпочинок. Ветерани спорту — часті гості в національному театрі ім. Заньковецької, Львівській філармонії та цирку. При цьому, завдяки ентузіастам, культурні заклади ветерани теж відвідують безкоштовно.

Ветеранські спортивні організації України, переймайте досвід Львівської організації!

ЮВІЛЕЇ

Нинішнього літа дуже багато ветеранів, чиє життя так чи інакше пов'язане зі спортом, відсвяткували різні ювілейні дати. Детальніше розповісти про кожного з них — певно, не вистачило б і цілої газети! Тому цього разу ми вирішили дещо виокремити

серед інших поважних осіб зовсім різних фахівців — спортсмена, журналіста та спортивного організатора-науковця. Кожен із них, утім, як і багато інших, має свою неповторну життєву біографію й досягнення...

Чемпіоном став за наполяганням доньки

Іван Олексійович Пушкін народився 30 червня 1930 року в Архангельській області. В житті обрав цікаву і шляхетну професію військового. Від курсанта до полковника про-

йшов через увесь СРСР (Яворів, Тернопіль, ленінградська Артиллерийська командна академія ім. Калініна, Правдинськ, Вільнюс та інші), і вийшов на пенсію. Зі стажем уже 20-річного пенсіонера, за наполяганням доньки Вікторії, був вимушений «трохи підтримати здоров'я», і поступово захопився змаганнями зі спортивної ходьби. У нинішньому листопаді виповниться лише 4 роки, як він почав брати участь у престижних міжнародних змаганнях, але ж скільки вже разів його опоненти стоячи слухали Гімн України і спостерігали, як наш державний прапор здійснюється на найвищій щоглі чемпіонатів Європи та світу! А скільки разів Іван Пушкін ставав переможцем і рекордсменом внутрішніх турнірів — годі й казати...

Отже, в особі цього 85-річного ювіляра, ми маємо цілком гідний приклад наслідування молодшим скороходам, ветеранам легкої атлетики і просто пересічним громадянам України.

То ж, шановний Іване Олексійовичу, нехай ще довго і багато буде сухого по-

роху у Ваших порохівницях — заради слави України в світі! Здоров'я вам, путного вітру на швидких трасах для ходьби, переможних фінішів легкими, замашними і прудкими ногами!

Как это здорово: проживши столько, он не стремится в мир иной. А продолжает всех нас радовать своей победною ходьбой!

(член федерації ходьби
Бондар Ірина, 1924 р.н.).

О, Ваня Пушкин, скромный с детства, блещит, горит вдали твоя звезда! И это, Ваня, не кокетство: твои медали, слава и ходьба!

(член федерації ходьби і друг ювіляра Лебедь Григорій, Ялта)

Замрите горы и моря, и океан воздушный! Смотрите — лист календаря: родился Ваня Пушкин!

(член федерації ходьби
Клименко Лариса, Київ)

І баскетбольний м'яч на гострому пері

Анатолій Петрович Волошин — відомий журналіст, постійний автор газети «Спорт ветеранів», а також великий друг Федерації баскетболу України. Автор кількох книжок про цей улюблений багатьма вид спорту цього літа відсвяткував 80-річний ювілей. Однак, попри солідний вік, журналіст і письменник не збавляє обертів...

Свого часу Анатолій Волошин закінчив Київський державний університет ім. Т.Г.Шевченка (факультет журналістики) та Київський державний інститут фізкультури (тренер-викладач). Багато років працював у спортивній пресі, зокрема у «Спортивній газеті». Переможець творчих конкурсів НОК та Асоціації спортивних журналістів України. Автор численних книг, брошур, лекцій, проспектів і плакатів на фізкультурно-оздоровчу та спортивну тематику.

Дослідник олімпійської тематики. 1988 року його книга «У олимпийской черты» була визнана кращою спортивною книгою року в СРСР.

Анатолій Волошин давно тісно співпрацює з Федерацією баскетболу. Ним проведена велика робота з пошуку й упорядкування матеріалів, що стосуються історії становлення та розвитку цього виду спорту в Україні...

- Я сам баскетболіст, виходець з «Юного динамівця», де тренером був знаменитий Мир Опанасович Єгоров

— найкращий тренер усіх часів і народів, — розповів Анатолій Волошин. — Так, я був маленького зросту, можливо, погано грав... Але зростав без батька, який загинув на війні, а Мир Опанасович був такою чутливою людиною, що не виганяв нікого. Я пишаюся тим, що був при тому великого баскетболі — в 40-50-х рр. у Києві. Я знав Шаблінського, Єгорова, Каракашьяна — таких великих спортсменів. Сам не став спортсменом, але став журналістом. У 60-ті роки до мене прийшов Шаблінський з пропозицією написати книгу, тож у виданні «Баскетбол. Что я о нем знаю» зазначено, що літературний запис був зроблений мною. Це була перша книга.

А 2006 року випадково зустрілися на вулиці з Зурабом Хромаєвим і Віктором Гуревичем. Я тоді був без роботи, і вони запросили мене до Федерації писати історію українського баскетболу. З того часу і почав цим займатися.

І того ж 2006 року, у співпраці з Хромаєвим, ми видали довідник «Баскетбол незалежної України». 2007 року ми

же підготували фундаментальну працю «Баскетбол. Епоха В.Шаблінського». Потім з'явилася книга про іншого відомого тренера Ісаака Майзліна. Далі, разом із Русланою Сушко ми написали книгу «Жіночий баскетбол України», потім — «Баскетбол України».

Наразі я написав книгу «Володарі олімпійських кілець», шукаю спонсора для її видання — це 42 художні нариси про найкращих українських баскетболістів на 500 сторінках. Загалом же у мене 10 книг на баскетбольну тематику.

Отже, Анатолію Петровичу, щиро бажаємо вам міцного здоров'я і наснаги порадувати спортивний загаль ще багатьма вашими цікавими творами!

ВІТАЄМО!

Ще влітку та на початку вересня свої ювілейні дати відзначили, зокрема, наступні особистості...

Коваленко Володимир Олексійович — 70 років. Народився 9 серпня 1945 року. Працював керівником міжнародного відділу Міністерства молоді та спорту України. Нині бере активну участь у заходах НОК України і Мінмолодьспорту.

Наухатко Олександр Корнійович — 75 років. Народився 10 серпня 1940 року с.Тарасівка Полтавської області. Майстер спорту СРСР, Заслужений тренер України, Заслужений працівник фізичної культури і спорту, неодноразовий чемпіон світу з боротьби самбо серед ветеранів. Веде активну роботу у Федерації самбо України. Голова Ревкомісії Асоціації ветеранів спорту України.

Костенко Микола Павлович — 70 років. Народився 15 серпня 1945 року. Радник Президента Національного олімпійського комітету України. Голова Держкомспорту України з 2003-2005рр. Заслужений працівник фізичної культури і спорту УРСР, нагороджений орденом «За заслуги» II ступеня, Грамотою Президії Верховної Ради України, Почесною відзнакою Президента України.

Крепкіна Валентина Миколаївна — 50 років. Народилася 5 вересня 1965 року в Києві. 1987 року закінчила Національний університет фізичної культури і спорту України. Багаторазова чемпіонка, призерка та рекордсменка Всесвітніх ігор, чемпіонатів світу і Європи, а також різноманітних внутрішніх змагань з легкої атлетики.

Нині — генеральний секретар АВСУ.

Бураков Георгій Анатолійович — 75 років. Народився 1 вересня 1940 року. Легендарний заслужений тренер СРСР та України з боротьби. Підготував олімпійського чемпіона 1976-го, чемпіона Європи 1975-го, чемпіона світу 1975, 1977, 1978 років, заслуженого майстра спорту Павла Пінігіна. У 1976 році отримав Медаль «За трудову доблесть».

З 1992 по 1996-й роки перебував на посаді головного тренера збірної України з вільної боротьби. Під час його тренерської діяльності наша команда займала призові місця на чемпіонатах світу та Європи. На Олімпійських іграх 1996 року в Атланті борці-вільники завоювали 2 бронзові медалі.

З 2001-го року Георгій Анатолійович брав активну участь у підготовці Ельбруса Тедеева до Олімпіади-2004 в Афінах, де наш прославлений спортсмен завоював золоту медаль.

У 2004-му до численних титулів тренера додалося нове почесне звання «Заслужений працівник фізичної культури і спорту».

Асоціація ветеранів спорту України щиро вітає всіх з ювілейними датами!

Бажаємо ювілярам миру й добра, міцного здоров'я і бадьорого настрою, сімейного благополуччя, затишку й тепла, людської шани й поваги, здійснення омріяних планів і задумів, успіхів в усіх добрих справах і починаннях!

ЮВІЛЕЙ

Життєве кредо: практика + наука

У приймальні Мирослава Васильовича Дутчака – першого проректора НУФВСУ, доктора наук з фізичного виховання і спорту, професора, за якихось 30 хвилин нашого щирого та відвертого спілкування зібралося стільки відвідувачів, що і яблуку не було де впасти. Воно й не дивно, бо червневі дні для життя такого навчального закладу насправді «спекотні» та перевантажені, а коридори університету схожі на велетенський людський мурашник. Закінчення одного навчального року, формування приймальної комісії, організація спілкування фахівців із новою хвилею абітурієнтів... Та хіба все перелічиш! Подумалося, яке то щастя, коли людина на буремному життєвому шляху примудряється завжди перебувати і справді «на своєму місці». Щастя, як для неї самої, так і для справи, якою вона займається...

Неоцінений власний досвід

З наведеного досьє легко переконатися, що на обраному ще в юності шляху Мирослав Васильович до всього діставався через власний досвід. І цей же досвід спричинився до постійного та дійового інтересу до пані «Наука».

Та про все — спочатку...

Практична школа викладача фізичної культури сільської школи і сьогодні (не кажучи вже про роки, коли Мирослав Васильович вчителював сам) дорогого варта. Глибоко переконана, що той, хто її пройшов, завжди знайде собі пораду в галузі фізичної культури і спорту. До речі, щодо спорту: школярем та студентом Мирослав Дутчак займався гандболом, грав у шкільній та студентській командах на обласних і всеукраїнських турнірах. Тож не дивно, що його наступною була посада тренера ДЮСШ саме з гандболу.

Два роки практичних занять — цілком достатньо для спостережень та висновків у сенсі подальшого аспірантського навчання й роботи над кандидатською дисертацією. Причому вступний аспірантський доробок пана Дутчака заслужив у фахівців інституту підкреслене схвалення. А 1987 року його дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук — «Побудова підготовчого періоду в річному циклі підготовки юних гандболістів» — була успішно захищена!

Після захисту кандидатської дисертації настав час для опанування вже викладацькою майстерністю у Виші, а трохи згодом — і докладне знайомство з управлінською роботою на рівні області. Причому десятиріччя такої праці не зменшили наукового потягу Мирослава Васильовича. Мабуть, саме в той час, коли треба було вирішувати нескінченні нагальні проблеми галузі в Рівненській облдержадміністрації, у нього й визріла тема майбутньої докторської дисертації, підказана пошуками шляхів до поширення здорового способу життя серед найширших верств населення.

Що його пошуки нестандартних шляхів — не фантазія, а нагальна потреба часу, Мирослав Дутчак встиг переконатися, коли його запросили на роботу у Держкомспорті України. І тут, попри всі щоденні навантаження та купу громадських обов'язків, він працював не тільки над новою дисертацією, а й над тим, щоби викладені там положення стали реальністю в щоденному житті. Новостворені осередки «Спорт для всіх» — рідне його дитя. А 2009 року дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з фізичного виховання та спорту на тему «Теоретико-методологічні засади формування системи спорту для всіх в Україні» знову була захищена на «відмінно».

Шлях до Європи — справа спільна

У нещодавній розмові Мирослав Васильович, оглядаючись на пройдений шлях, зокрема, сказав, що завдячує рокам, відданим науці. Адже саме заняття нею посприяли вмінню чітко формулювати завдання, складати дійові покрокові плани для досягнення поставленої мети. А ще змусили опанувати мистецтво дискусій, відстоювати власну думку...

Додам, що з роками його інтерес до пані «Науки» став глибшим і різнобічним: теорія та прикладні технології оздоровчо-рекреаційної рухової активності, нормативно-правові засади та державне управління у сфері фізичної культури і спорту, науково-педагогічні основи підготовки кадрів у галузі знань «Фізичне виховання, спорт і здоров'я людини» — хіба цього не досить? Уявіть собі — не досить!

Тепер, коли незалежна Україна незворотно прямує до великої родини європейських держав, мабуть, кожний свідомий громадянин не має стояти осторонь цього дуже не простого й, до того ж, тривалого руху. А для успіху на такому шляху необхідні неабияке здоров'я та завзяття. Проте результати всеукраїнського опитування довели, що

ДОСЬЄ «СВ»

Мирослав Васильович ДУТЧАК

Народився 21.07.1960 року в селі Корнич

Коломийського району, Івано-Франківської області.

У 1981 році закінчив Кам'янець-Подільський державний педагогічний інститут ім. В.П. Затонського (тепер — Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка) за спеціальністю — фізичне виховання, вчитель фізичного виховання.

1981-1983 — вчитель фізичного виховання Маниковецької СШ Деражнянського р-ну Хмельницької обл.;

1983-1985 — тренер з гандболу Коломийської ДЮСШ №2 Івано-Франківської обл.;

1985-1987 — аспірант Київського державного інституту фізичної культури (тепер — НУФВСУ);

1987-1991 — викладач, старший викладач кафедри фізичного виховання Рівненського державного інституту культури (тепер — Рівненський гуманітарний університет);

1991-1992 — заступник голови комітету молоді, фізичної культури і спорту Рівненського облвиконкому;

1992-2002 — начальник управління з фізичної культури і спорту Рівненської облдержадміністрації;

2002-2005 — заступник Голови Державного комітету України з питань фізичної культури і спорту;

2005-2006 — директор департаменту фізичної культури Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту;

2006-2007 — заступник Міністра України у справах сім'ї, молоді та спорту;

2007-2008 — проректор, перший проректор НУФВСУ;

2008-2010 — заступник Міністра України у справах сім'ї, молоді та спорту;

З 2010 — перший проректор НУФВСУ.

Заслужений працівник фізичної культури і спорту України, кавалер ордена «За заслуги» III ступеня. Відзначений Почесною грамотою Верховної Ради України та Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

в країні у нинішньому столітті для більшої половини дорослого населення характерною є гіпокінезія, а серед дітей та підлітків усе більшої популярності набуває малорухоме дозвілля.

Будемо відверті, схожими проблемами переймаємося не тільки ми. Так за останні 40-60 років у Фінляндії, Японії, Канаді, Австралії та ряді інших високорозвинутих країнах проводиться державна політика, спрямована, зокрема, і на ство-

рення умов для широкого впровадження у повсякденне життя різних форм рухової активності. Її результат — збільшення середньої тривалості життя на 15-20 років. І навіть такий успіх не завадив переліченим країнам та низці держав Європейського союзу і США протягом останніх п'яти років прийняти національні стратегії та рекомендації з впровадження оздоровчої рухової активності різних груп населення. Адже загально відо-

мо, що здоровий спосіб життя населення у п'ять разів ефективніший, ніж лікувально-діагностична діяльність галузі охорони здоров'я, пов'язана із збереженням та зміцненням здоров'я населення. За інформацією Всесвітньої організації охорони здоров'я, співвідношення витрат і зиску від реалізації програм здорового способу життя становить як 1 до 8.

Проте просто запозичити такий позитивний і багаторічний досвід для нашої країни з багатьох причин неможливо. Але можливо виробити власну стратегію, яка би відповідала всім нашим національним, економічним, історичним та іншим особливостям.

Так от, за найактивнішої участі Мирослава Васильовича, його підопічних молодих науковців, інших фахівців, політиків та функціонерів, така стратегія вже вироблена! А базується вона на рекомендаціях Всесвітньої організації охорони здоров'я, Ради Європи, Європейського союзу, нормативно-правових актів України, відповідно до яких держава покликана забезпечити формування та реалізацію багатовекторної комплексної політики заохочення громадян до оздоровчої рухової активності, що сприятиме зменшенню ризику неінфекційних захворювань — основної причини високих показників передчасної смертності в Україні.

Якщо комусь цікаво — зайдіть на сайт Міністерства молоді та спорту України і візьміть участь у її обговоренні. Називається вона: «Національна стратегія з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 року «Рухова активність - здоровий спосіб життя - здорова нація».

Оце і справді найвагоміший доробок пана Дутчака із університетськими однодумцями, спрямований на справжнє, хоча й не швидке (зважає на цифру — 2025), але дуже корисне перетворення нашої країни в справжню європейську. Першого проректора при цьому вистачає на і викладання студентам: Теорії і технології оздоровчо-рекреаційної рухової активності; Менеджменту і маркетингу у сфері фітнесу та рекреації, а також на керівництво аспірантами...

А ще я нарахувала вісім назв комісій, рад та колегій, в яких пан Дутчак або головує, або бере активну участь. Тож хочеться на 55-й — ювілейний — день народження побажати Мирославу Васильовичу такої ж плодотворної активності і надалі. З роси і води вам, пане Дутчак!

Людмила РАДЧЕНКО

ВЕЛОСПОРТ

Велоперегони
братів Стародубів

У Хмельницькому, за підтримки обласного відділення Національного олімпійського комітету України, Управління молоді та спорту міської ради, Федерації велосипедного спорту України, Асоціації ветеранів спорту України, обласного відділення Міжнародної асоціації ветеранів фізичної культури та спорту було проведено Кубок України серед ветеранів та відкриті міські змагання з велоспорту на шосе «Тур братів Стародубів», присвячені 24-й річниці Незалежності України.

ДОСЬЕ «СВ»

Брати СТАРОДУБИ — Анатолій, Віталій, Микола та Валентин у 2008 році були занесені до «Книги рекордів України» за виконання кожних із чотирьох членів однієї родини, у період з 1960 по 1976 роки, звання нормативу майстра спорту в одному виді (велосипедні гонки на шосе).

На 19-й за ліком щорічний спортивний захід прибули досвідчені велосипедисти віком від 29 до 74 років із 13 областей, в тому числі з буремного Донбасу та столиці. Серед них було чимало титулованих велосипедистів, переможців міжнародних, всесоюзних та всеукраїнських змагань, про що засвідчують стартові протоколи (1 заслужений, 2 — міжнародного класу та 10 — майстри спорту). Випробовували свої сили і початківці-любители. Поза конкурсом

уперше взяли участь у гіті навіть двоє правоохоронців із велопатруля міського управління міліції.

У святі велоспорту була задіяна також молодь: юнаки і дівчата 1999 року народження та дошкільнята. Всього до змагань долучилося понад 110 учасників.

На урочистому відкритті заходу, що розпочався на місцевому Майдані Незалежності, почесні гості: очільники та посадовці обласної і міської влади, а також керівники спортивних організацій у своїх виступах відмітили заслуги братів Ста-

родубів не лише в плані їх спортивних досягнень, але й у пропаганді здорового способу життя шляхом залучення до їзди на велосипедах населення міста, побажали ветеранам активного довголіття.

Наймолодший із братів — Валерій — символічно передав палаючий смолоскип як естафету молодому поколінню в особі перспективної Ніни Шварчук, майстру спорту, багаторазовій переможниці юнацьких та юніорських чемпіонатів України. Хмельничанам є ким пишатись, адже сьогодні лідером серед вітчизняних велосипедистів є вихованка місцевої ДЮСШ №4 Ганна Соловей, яка тут розпочала сходження у великий спорт і у ранзі віце-чемпіонки світу-2014 та Європейських ігор-2015 в індивідуальних гонках з роздільного старту на шосе є олімпійською надією України.

Надалі змагання розпочалися з гіти на 1,2 км. У подальшому протягом трьох днів відбулися: гонка-критеріум центральними вулицями обласного центру, а також індивідуальна та групова гонки на визначені дистанції в залежності від віку на об'їзній дорозі в районі аеропорту.

За підсумками продемонстрованих результатів у вказаних видах програми, за винятком гонки-критеріуму, переможцями у своїх групах серед ровесників стали: Олексій Кочин (м. Харків), Павло Доброгівський (м. Хмельницький), Костянтин Пімкін та Микола Переков-Кулик (Лутанська область), Марк Чеченін (м. Кіровоград), Андрій Матвеев та Олександр

Мірошниченко (м. Чернівці), Олександр Зуєв (м. Червоноград Львівської області), Святослав Ковальчук (м. Львів).

Найбільше емоцій викликали перегони на велосипедах серед дошкільнят, за яких вболівали батьки та їхні родичі. Кожен з юних хмельничан, хто подолав 200-метрову дистанцію, отримав подарунки з рук ушавлених братів. Особливу ж увагу було приділено наймолодшому учаснику — 4-річному Макару Стефанчуку.

Переможці змагань ветеранів були нагороджені грамотами, медалями і грошовими винагородами, які забезпечили організатори та спонсори. Окремими призами обласне відділення МАФІС відзначило найдосвідченішого учасника — 74-річного Миколу Курафеева (м. Біла Церква) та єдину жінку — житомирянку Наталію Радущинську. Цінний подарунок від спонсорів отримав переможець у віковій групі 50-54 років Андрій Матвеев із Чернівців.

На жаль, через прикрі падіння отримали травми кілька учасників, яким при закритті турніру побажали найшвидшого видужування і повернення до подальших активних занять велоспортом.

Учасники велоперегонів отримали масу позитивних вражень під час неформальних спілкувань у колі друзів за інтересами.

На призи Ярослава ПОПОВИЧА

Упродовж трьох днів, з нагоди відзначення Дня Незалежності України, у місті Дрогобичі успішно відбувся відкритий чемпіонат Львівської області з велосипедного спорту на шосе на призи ушавленого дрогобицького велогонщика Ярослава Поповича.

Організаторами змагань виступили: Управління молоді та спорту Львівської обласної державної адміністрації, Дрогобицька міська рада, Львівська обласна федерація велосипедного спорту, відділення Національного олімпійського комітету України у Львівській області.

Головний суддя змагань: суддя національної категорії Володимир Набойщіков (м. Львів), головний секретар: суддя національної категорії Анастасія Дуб (м. Дрогобич).

У змаганнях взяли участь кращі велосипедисти Львівщини, які представляють команди ДЮСШ «Іскра» (м. Львів), КДЮСШ імені Юрія Кутенка (м. Львів), обласної ДЮСШ (відділення в м. Жовква), СДЮШОР «Локомотив» (м. Львів), ДЮСШ «Медик» (м. Дрогобич), а також команди Закарпатської, Рівненської, Хмельницької, Одеської областей та зарубіжні гості з Білорусі.

Загалом у шосейних велоперегонах змагалися майже 100

учасників, серед яких більше двох десятків — у ветеранській категорії.

Вперше у програмі чемпіонату відбулася групова гонка-критеріум вулицями міста.

Кращими у змаганнях ветеранів велоспорту виявилися: Чабурко Анатолій (Білорусь), Тимцо Юрій (Луцьк), Процько Павло (Львів), Ковальчук Святослав (Львів), Попов Сергій (Ужгород) та інші.

Нагороди переможцям та призерам велоперегонів серед інших вручав батько Ярослава Поповича, директор Дрогобицької дитячо-юнацької спортивної школи «Медик» Павло Попович.

Оксана ВАЦЕБА

ДОСЬЕ «СВ»

Ярослав ПОПОВИЧ

Народився 1980 року. Один із найтитулованіших українських професійних велогонщиків, переможець багатьох міжнародних велогонок. У 2005 році отримав титул найкращого молодого гонщика «Тур де Франс». Бронзовий призер «Джиро д'Італія» 2013 року. У складі національної збірної України Попович був учасником Ігор двох Олімпіад (Афіни-2004 та Пекін-2008). Заслужений майстер спорту України.

